

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 8To/47/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121011775
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Sninský
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8121011775.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Sninského a sudcov Mgr. Iva Maruščáka a JUDr. Moniky Halkociovej na verejnom zasadnutí konanom dňa 20.04.2023, v trestnej veci obžalovaného A. B. pre prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B., poškodenej C. D. a okresného prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/87/2021 zo dňa 19.07.2022, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 2 Trestného poriadku v rozsudku Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/87/2021 zo dňa 19.07.2022 z r u š u j e celý výrok o náhrade škody.

Podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku

Obžalovanému A. B., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom F. XX

u k l a d á :

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku povinnosť nahradiť poškodenej C. D., nar. XX.XX.XXXX v G. H., trvale bytom G., I. XXXX/XX, majetkovú škodu vo výške 706,68 (sedemstošesť eur a šesťdesiatosem eurocentov) a nemajetkovú ujmu vo výške 35.000,- (tridsaťpäťtisíc) eur.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodenú C. D., nar. XX.XX.XXXX v G. H., trvale bytom G., I. XXXX/XX, so zvyškom nároku na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresného prokurátora a odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a .

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 33T/87/2021 zo dňa 19.07.2022 bol obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom F. XX, uznaný vinným z prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. h) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

- dňa 26.05.2021 v čase približne o 19:42 hod. na križovatke cesty 1/20 označenej ako hlavná cesta, s cestou III/3460 označenou ako vedľajšia cesta, medzi obcou Lemešany a obcou Ličartovce, viedol ako vodič motorové vozidlo zn. Toyota RAV 4, ev. č. E., po hlavnej ceste v smere od obce Lemešany, pričom počas odbočovania vľavo na vedľajšiu cestu nedal prednosť v jazde protiidúcemu nemotorovému vozidlu

- bicyklu, ale s vozidlom v križovatke vošiel do protismerného jazdného pruhu hlavnej cesty, kde jazdil cyklista J. D., v smere od obce Ličartovce do obce Lemešany, ktorému nedal prednosť v jazde a došlo k ich vzájomnej zrážke, pričom následkom zrážky motorového vozidla s bicyklom a telom cyklistu, utrpel J. D., naposledy trvale bytom G., K. I. L. XX šok po vykvrácaní pri roztrhnutí hrudnej srdcovnice, ktorý vznikol následkom zrážky, a teda v príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou, a ktorému menovaný na mieste podľahol, čím obvinený ako vodič porušil ustanovenie § 19 ods. 4 zákona č. 8/2009 Z. z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov.

Za to mu bol uložený:

Podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona, § 38 ods. 2, 3 Trestného zákona pri existencii poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. j), l) Trestného zákona a neexistencii priťažujúcej okolnosti trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložený.

Podľa § 50 ods. 1 Trestného zákona bola určená skúšobná doba podmienenečného odsúdenia vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 61 ods. 1, 2 Trestného zákona trest zákazu činnosti vedenia motorových vozidiel všetkých druhov vo výmere 4 (štyroch) rokov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku bola obžalovanému uložená povinnosť z titulu nároku na náhradu škody zaplatiť poškodenej C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G., I. XXXX/XX, sumu 706,68 eur a nemajetkovú ujmu vo výške 25.000,- eur do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku súd poškodenú C. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom G., I. XXXX/XX, so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku, v obmedzenom rozsahu, podali svoje odvolania obžalovaný A. B., poškodená C. D. a okresný prokurátor.

Okresný prokurátor svojím odvolaním v podstate vytýkal súdu prvého stupňa, že výkon trestu odňatia slobody podmienenečne odložil. Odvolateľ poukazoval na okolnosti spáchania skutku a s tým súvisiace hrubé porušenie pravidiel cestnej premávky zo strany obžalovaného, resp. ich porušenie závažným spôsobom, a to za súbeh jeho neskorej reakcie ako vodiča a jazdu jeho vozidla vyššou rýchlosťou v blízkosti nájazdu do križovatky, aká bola primeraná aktuálnym rozhradovým pomerom tohto vodiča. Obžalovaný, ako vodič, teda v posudzovanom úseku jazdil rýchlosťou neprimeranou jeho rozhradu, a zároveň nevenoval dostatočnú pozornosť aktuálnej dopravnej situácii v protismernom jazdnom pruhu pred začatím úkonu odbočovania vozidlom až do momentu zrážky, v dôsledku čoho došlo k zrážke jeho vozidla s protiidúcim cyklistom, ktorý jazdil zo svojho smeru jazdy správnou technikou jazdy, a teda tento nijako neporušil pravidlá cestnej premávky, pričom o nedostatočnej pozornosti obžalovaného ako vodiča navyše svedčí aj ten fakt, že jeho vozidlo do bicykla narazilo ako nebrzdené. Okrem okolností dopravnej nehody poukazoval aj na to, že následkom týchto závažných porušení pravidiel cestnej premávky zo strany obžalovaného došlo k fatálnym následkom na strane druhého účastníka tejto dopravnej nehody - cyklistu, ktorý nijakým spôsobom sa na jej zavinení nepodieľal, napriek tomu však utrpel nenapraviteľné následky, pričom išlo o reprezentanta Slovenskej republiky v cestnej cyklistike. Podľa názoru okresného prokurátora je tak potrebné a nevyhnutné uložiť obžalovanému za účelom tak generálnej, ako aj individuálnej prevencie nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby, čo platí o to viac, že v súčasnej dobe sa ochrane cyklistov na cestách prikladá osobitný dôraz, ale zároveň, z dôvodu neustále narastajúceho počtu dopravných nehôd je nevyhnutné na tento negatívny jav adekvátne reagovať aj pri ukladaní trestov (zvlášť, ak boli spôsobené následky v podobe smrti človeka). Zohľadniac konečný návrh prokurátora, tento odvolateľ navrhol, aby odvolací súd zrušil v napadnutom výroku výrok o treste a uložil obžalovanému primeraný nepodmienečný trest odňatia slobody so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pričom ostatné odvolania navrhoval ako nedôvodné zamietnuť.

Aj obžalovaný A. B. podal odvolanie do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení napadnutého rozsudku. Písomne poukazoval na to, že podľa jeho názoru okresný súd zdôvodnil napadnutý rozsudok iba tvrdeniami poškodenej na hlavnom pojednávaní a vychádzal z nich bez toho, aby si ich overil, aby vedel zdôvodniť, prečo týmto tvrdeniam uveril, prečo o nich nemal pochybnosti. Odvolateľ pritom odkazoval na to, že každý má právo na spravodlivý súdny proces, čo okrem iného znamená aj povinnosť súdu riadne zdôvodniť každé svoje rozhodnutie a vyjadriť sa ku všetkým relevantným skutočnostiam, ktoré je treba brať do úvahy pri rozhodovaní o veci samej. Podľa názoru obžalovaného sa okresný súd žiadnym spôsobom nevysporiadal s nastolenými právne relevantnými skutočnosťami, a to nezdôvodnil, ako dospel k ustáleniu finálneho vyjadrenia nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur, nezdôvodnil, ako zhodnotil majetkové pomery a mieru zavinenia obžalovaného, ako zhodnotil kritéria z pohľadu poškodenej, ako aj škodcu, čím sa pri zdôvodnení vôbec nezaoberal a žiadnym spôsobom nezdôvodnil, ako prihliadol na rozhodovaciu prax slovenských súdov v súlade s princípom rovnosti rozhodovania v porovnateľných veciach (nález ÚS SR sp. zn. III. US 288/2017 z 5.12.2017). Odvolateľ tu priamo poukazoval na ním vybranú judikatúru súdov Slovenskej republiky, a to na, podľa jeho názoru, iné skutkovo podobné rozhodnutia, v ktorých bola priznaná nemajetková ujma v peniazoch v podstatne nižších sumách, a to aj v skutkovo závažnejších veciach, napr. na rozsudok Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 3Co/140/2018 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava II v konaní sp. zn. 52C/109/2014, ktorým bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy každému z rodičov obeti dopravnej nehody žijúcich s ňou v spoločnej domácnosti 10.000,- eur, súrodencovi obeti nežijúcemu s ňou v spoločnej domácnosti 3.000,- eur, na rozsudok Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 14Co/130/2016 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava v konaní sp. zn. 119C/68/2014, ktorým bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy, každému z rodičov obeti dopravnej nehody žijúcich s ňou v spoločnej domácnosti 5.000,- eur (v tejto sume bola zohľadnená 30 % spoluzodpovednosť obeti na dopravnej nehode), na rozsudok Krajského súdu v Bratislave v konaní sp. zn. 10Co/38/2017 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava v konaní sp. zn. 110C/171/2014, ktorým bola matke obeti dopravnej nehody priznaná nemajetková ujma 4.800,- eur (v tejto sume bola zohľadnená 40 % spoluzodpovednosť zomrelej), na rozsudok Krajského súdu v Žiline v konaní sp. zn. 7Co/161/2016, ktorým bola rodičom nebohého priznaná náhrada nemajetkovej ujmy 5.000,- eur a sestre nebohého 2.000,- eur, na rozsudok Okresného súdu Nové Zámky v konaní sp. zn. 9C/121/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Nitre v konaní sp. zn. 9Co/8/2017 priznal rodičom, ktorí s nebohým nežili v spoločnej domácnosti 10.000,- eur a bratovi 5.000,- eur, na rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš v konaní sp. zn. 7C/256/2011 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Žiline v konaní sp. zn. 8Co/264/2013, ktorí priznali rodičom po 10.000,- eur, na rozsudok Okresného súdu Lučenec v konaní sp. zn. 15C/4/2021, ktorý priznal matke zomrelého 10.000,- eur (napadnuté opravným prostriedkom), na rozsudok Okresného súdu Vranov nad Topľou v rozhodnutí v konaní sp. zn. 5C/38/2012 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 20Co/183/2014, ktorými bola priznaná nemajetková ujma rodičom 15.000,- eur a bratovi 5.000,- eur. Podľa názoru obžalovaného tak z vyššie uvedených rozhodnutí, ako aj zo súdnej praxe vyplýva, že súdy v obdobných skutkových veciach, ako je predmetná trestná vec, priznávajú poškodeným náhradu škody v rozmedzí od 10.000,- eur do 15 000,- eur. Z tohto dôvodu obžalovaný považuje výrok súdu o nahradení nemajetkovej ujmy vo výške 25.000,- eur za neprimeraný a vzhľadom na jeho majetkové pomery to môže mať pre neho likvidačný dôsledok. Vytýkal okresnému súdu, že mu neposkytol ani dostatočne odôvodnenie svojho odchylenia sa od súdnej praxe a rovnako riadne neodôvodnil výšku nemajetkovej ujmy, ktorú zdôvodňuje len výpoveďou poškodenej, pričom bolo potrebné, aby zohľadnil aj iné okolnosti a vykonal riadne dokazovanie, ktoré by neporušovalo jeho právo na preskúmanie rozhodnutia. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu dodal, že podľa jeho názoru, plnenie sa bude očakávať od poisťovne, pričom tým, že obžalovaný vyhlásil vinu za spáchaný skutok, tak možno počítajúc nároky, skrátil trvanie prípadného sporu a umožnil poškodenej nárok voči poisťovni uplatňovať ľahšie, pričom bez toho, aby do tohto konania vstúpila poisťovňa, môže nastať stav, že sa to obráti voči všetkým stranám. Zohľadniac konečný návrh tohto odvolateľa mal by, podľa jeho názoru, odvolací súd rozhodnúť tak, že ostatné odvolania zamietne a poškodenú s celým jej nárokom na náhradu škody odkáže na civilný proces.

Poškodená C. D. namietala výrok o náhrade škody písomne prostredníctvom svojho splnomocnenca. V neprospech obžalovaného v tejto časti napadnutého rozsudku ako oprávnená osoba poukazovala na to, že podľa jej názoru okresný súd pochybil v tom, že priznal náhradu majetkovej škody len v rozsahu dvoch položiek špecifikácie jej nároku, čo ale nemožno akceptovať z dôvodu, že výšku jednotlivých nárokov na náhradu škody pod položkami 1.-12. podľa špecifikácie riadne a hodnoverným spôsobom preukázala písomnými dôkazmi svedčiacimi o výške škody, ako sú jednotlivé paragóny, resp. nákupné

oprávnenia. Namietala aj výšku priznanej náhrady nemajetkovej ujmy v tom smere, že v osobe jej poškodeného syna išlo o jej jediného syna, o mladú osobu, vysokoškoláka pripravujúceho sa na svoj ďalší profesionálny život, o špičkového športovca štátnej reprezentácie SR v cestnej cyklistike, ktorý sa pravidelne ako reprezentant zúčastňoval vrcholných cyklistických podujatí v medzinárodnom meradle ako sú ME, MS, Olympiáda, z ktorých získaval tie najcennejšie v prevažnej miere teda zlaté kovy. Poukazovala tak na skutočnosť, že si uplatnila nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 100.000,- eur, ako sumu minimálnu a primeranú. Pritom poukazovala na situácie, keď na Slovensku zo strany štátu, ako aj dobrovoľných zbierok obyvateľov, bola dvom mladým rodinám na liečenie ich postihnutých jednoročných detí, na svalovú dystrofiu, poskytnutá suma 2 milióny eur pre každé dieťa na zakúpenie vakcíny na takéto ochorenie zo zahraničia. Dodala k tomu, že strata ľudského života nemôže byť nikým vyčíslená a ustálená v konkrétnej výške, ale môže byť určená a priznaná súdom v primeranej výške, ktorá však nie je skutočnou výškou, ale je iba určitou satisfakciou, zadosťučinením. V podstate na základe uvedeného, poškodená aj v rámci práva na konečný návrh navrhovala, aby odvolací spod zrušil napadnutý výrok o náhrade škody a priznal jej náhradu škody podľa jej uplatňovaného návrhu.

Na základe takto oprávnenými osobami podaných odvolaní postupoval Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, v intenciách ustanovenia § 317 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorého, ak odvolací súd nezamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku a dospel k nasledovným záverom.

V posudzovanej trestnej veci pred súdom prvého stupňa bolo vykonané dokazovanie v podstate takom rozsahu, ako to bolo v zmysle ustanovenia § 2 ods. 10 Trestného poriadku pre správne zistenie skutkového stavu nevyhnutné. Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu došlo k doplneniu, keď súd poskytol poškodenej časový priestor na predloženie dokladov k ňou uplatňovanej náhrade nemajetkovej a majetkovej škody, ktorú využila predložením lekárskeho potvrdenia o svojom zdravotnom stave a preddávkovej faktúry k nákladom na výrobu a montáž hrobu. Uvedený časový priestor vznikol v rámci odročenia verejného zasadnutia, nakoľko odvolací súd považoval za potrebné vyžiadať stanovisko poisťovne, v ktorej mal obžalovaný podľa svojho udania uzavretú zmluvu o povinnom zmluvnom poistení motorových vozidiel. Poisťovňa ale tento priestor nevyužila a nevyjadřila sa.

Po postupe v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku odvolací súd zistil aj, že pre porušenie zákona o uplatnenom nároku poškodenej C. D. na náhradu škody bolo potrebné napadnutý rozsudok v celom výroku o náhrade škody zrušiť. V tejto časti potom odvolací súd po odstránení zistených nedostatkov rozhodnutia súdu prvého stupňa rozhodol sám.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamena nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Z opačného pohľadu možno povedať, že neúspech v súdnom konaní nie je možné považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. (I. ÚS 19/02, I. ÚS 50/04, I. ÚS 59/04)

Odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08)

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. (z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005)

Aj z judikatúry Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené obžalovaným, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ

rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných procesnými stranami konania.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku plynie že okresný súd pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu zistil dve pohľadujúce okolnosti, a to, že obžalovaný doposiaľ viedol riadny život, čo pre neho vyplynulo z odpisu registra trestov a ku skutku sa priznal a tento úprimne oľutoval. Okresný súd nezistil žiadnu prirážajúcu okolnosť, pričom vychádzal z trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona, kde zákon za takto kvalifikovaný trestný čin umožňuje uložiť trest odňatia slobody vo výmere 2 - 5 rokov a vzhľadom na doterajšiu bezúhonnosť súd dospel k záveru, že na dosiahnutie účelu Trestného zákona, a to tak individuálnej, ako aj generálnej prevencie, trest na dolnej hranici je postačujúci. Zároveň dospel k záveru, že nie je potrebný trest odňatia slobody spojený s priamym výkonom, aj keď došlo k neodstrániteľnému následku, a to smrti poškodeného. Okresný súd poukazoval na to, že predmetného skutku sa dopustil obžalovaný z neopatrnosti a nedbanlivosti, že neprispôbil techniku jazdy všetkým okolnostiam premávky, pričom urobil vyhlásenie, že je vinný a tento úprimne oľutoval a vzhľadom na jeho doterajšiu bezúhonnosť, podľa okresného súdu, postačuje aj samotná hrozba trestom, kde počas skúšobnej doby obžalovaný svojím správaním môže preukázať, že aj keď ide o nedbanlivostný trestný čin, ide o jednorazové vybočenie z riadneho spôsobu jeho života a preto mu výkon trestu podmienene odložil a stanovil skúšobnú dobu v trvaní 3 rokov, ktorú považoval vzhľadom na všetky okolnosti prípadu za primeranú. Nakoľko obžalovaný sa skutku dopustil pri výkone funkcie vodiča, okresný súd mal zato, že je namieste uložiť aj trest zákazu činnosti vedenia všetkých druhov motorových vozidiel, kde v tomto prípade považoval za primerané uloženie tohto trestu vo výmere 4 rokov a takýto trest považoval za primeraný, zákonný a spravodlivý.

Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa v otázke druhu a výmery trestu zásadne nepochybil.

Z hľadiska generálnej prevencie možno vo vzťahu k odvolacím argumentom prokurátora poukázať na skutočnosť, že nevenovanie sa plne vedeniu vozidla a nesledovanie situácie v cestnej premávke skutočne patrí medzi najčastejšie príčiny dopravných nehôd, pri ktorých dochádza aj k fatálnym následkom. Podľa údajov Ministerstva vnútra SR, podľa štatistiky dopravnej nehodovosti spracovanej dopravnou políciou v roku 2017, tragicky zahynulo na slovenských cestách 250 osôb, z toho 18 cyklistov. V roku 2020 zahynulo 20 cyklistov. V roku 2021 pri dopravných nehodách bolo usmrtených 15 cyklistov. Tieto skutočnosti ale nezavazujú súd povinnosti zohľadniť všetky skutočnosti uvedené v § 34 Trestného zákona a neznamenajú automatické ukladanie nepodmienečných trestov odňatia slobody.

Trest plní funkciu ochrany spoločnosti jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabránenie v ďalšom páchaní trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu), a jednak aj voči ďalším občanom - potenciálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti).

Zásada primeranosti trestu stanovuje povinnosť súdu ukladať primeraný trest, pretože iba taký trest je možné považovať za spravodlivý. Navyše, neprimeraný trest je v rozpore so zásadou humánosti trestu, keďže trestanie je, vo svojej podstate, obmedzovanie základných práv a slobôd, a tak je potrebné splniť všetky ústavné podmienky, pričom primeranosť je práve jednou z nich. Všetky zákonom vymenované kritériá slúžia k individualizácii trestu, a preto je zásada individualizácie trestu úzko spätá so zásadou primeranosti.

Podľa stabilného názoru Ústavného súdu je neospravedliteľné, aby právo páchatel'a na primeraný trest zodpovedajúci jeho trestnému činu bolo obetované kolektívnemu spoločenskému záujmu bezpečnosti, pričom zahraničné kriminologické a penologické výskumy navyše celkom presvedčivo preukazujú, že neprimerané sprísňovanie trestnej represie, ktoré obvykle (pod vplyvom médií a vysokej miery punitivity obyvateľstva) predstavuje produkt emocionálnej a populistkej trestnej politiky, neprispieva k dosiahnutiu žiadneho pozitívneho výsledku v podobe zníženej kriminality, ale jeho jediným preukázateľným efektom sú chronicky preplnené väznice a rastúci index väzenskej populácie. /Zo stanoviska Pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2012/

V rámci požiadavky primeranosti trestu zohráva významnú úlohu sudcovská individualizácia trestu, ktorá prakticky umožňuje naplnenie tejto požiadavky v konkrétnych prípadoch. Individualizácia trestu je prostriedkom dosiahnutia primeranosti trestu. Druh a výmera trestu musia byť súdom v každom

konkrétnom prípade stanovené tak, aby zodpovedali všetkým zvláštnostiam daného prípadu. Medzi skutočnosťami, na ktoré by v záujme individualizácie trestu mal súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadať, patria napríklad spôsob spáchania činu a jeho následok, miera zavinenia, pohnútky, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, pomery páchatel'a (majetkové, osobné, rodinné pomery, zdravotný stav páchatel'a a jeho rodiny) či možnosť jeho nápravy. Tak ako pri rozhodovaní o vine, aj pri rozhodovaní o treste, sa vnútorné presvedčenie súdu vytvára na základe logického úsudku, na zodpovednom a starostlivom zhodnotení každej z okolností prípadu individuálne aj v ich vzájomných súvislostiach a v súhrne. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácia tak núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupu súdu pri rozhodovaní o treste. (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4To/7/2013 zo dňa 13.05.2014)

Podľa ustanovenia § 34 Trestného zákona, trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatel'om tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Páchatel'ovi možno uložiť len taký druh trestu a len v takej výmere, ako je to ustanovené v tomto zákone, pričom tento zákon v osobitnej časti ustanovuje len trestné sadzby trestu odňatia slobody. Trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Okrem toho, hľadiská, na ktoré súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery najmä prihliada, sú podľa § 34 ods. 4 Trestného zákona spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Je nepochybné, že obžalovaný spáchal prečin usmrtenia podľa § 149 ods. 2 Trestného zákona, pri ktorom Trestný zákon vzhľadom na zvýšenú závažnosť počítá s uložením trestu odňatia slobody vo výmere 2 rokov až 5 rokov. Tento prečin bol spáchaný závažnejším spôsobom konania a bol ním spôsobený neodstrániteľný následok. V neprospech obžalovaného vyznieva aj to, že nesledoval situáciu v cestnej premávke za bezproblémovej viditeľnosti jazdiac na motorovom vozidle vyššej hmotnosti, na vozidle triedy SUV, oproti cyklistovi, ktorému vošiel do jazdnej dráhy a nedal mu prednosť. V neprospech obžalovaného vyznieva aj to, že poškodený nijako neprispel svojím zavinením k vzniku dopravnej nehody.

K pomeru k dvom poľahčujúcim okolnostiam, z hľadiska individuálnej prevencie a dosiahnutiu priaznivej perspektívy dosiahnutia nápravy tohto páchatel'a nedbanlivostného trestného činu, ale nebola zistená žiadna príťažujúca okolnosť.

Bolo potrebné zohľadniť, že podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku, ak súd rozhodol, že vyhlásenie obžalovaného prijíma, súčasne vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný priznal spáchanie skutku, sa nevykoná. Obžalovaný takýmto postupom totiž umožní prevziať výsledky dokazovania z prípravného konania bez toho, aby tieto boli konfrontované s výsledkami dokazovania na hlavnom pojednávaní.

Podľa č. 44/2017 Stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.06.2017 sp. zn. Tpj 55/2016, na zjednotenie v otázke možnosti/nemožnosti priznania poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. n) a písm. l) Trestného zákona v prípade prijatia vyhlásenia obžalovaného o uznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku. Analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu. Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno /teda nie obligatórne/ naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maius /od menšieho k väčšiemu/ použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b), c) Trestného poriadku /po prijatí takého vyhlásenia súdom/, keďže páchatel' /procesne ako obžalovaný/ neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny /dokonca/ bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Obžalovaný uznal vinu na spôsobenej dopravnej nehode a vyhlásením viny výrazne skrátil dĺžku trvania trestného konania, keď dokazovanie potrebné pre výrok o vine sa na hlavnom pojednávaní vykonávalo.

Obžalovaný tým, že sa priznal a svoj trestný čin ľutoval, nesporne prejavil zásadný sebakritický vzťah k predmetnému prečinu. Obžalovaný navštevuje psychiatrickú ambulanciu C. E. M., kde vyšetrenie bolo ukončené stanovením diagnózy posttraumatickej stresovej poruchy. Z jeho postoja k predmetnej trestnej činnosti jednoznačne vyplynulo, že svoj prečin a spôsobené následky úprimne ľutuje. Rovnako významné z hľadiska dosiahnutia účelu trestného konania je v prípade obžalovaného, že do spáchania predmetného nedbanlivostného prečinu viedol riadny život. V danom prípade išlo evidentne o výnimočné vybočenie z medzí riadneho života. Obžalovaný doposiaľ nebol odsúdený. Napriek viacerým rokom výkonu vodičského oprávnenia má v evidenčnej karte vodiča evidované tri priestupky na úseku bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky. Nielen nízka početnosť priestupkov v doprave, ale aj to, že doposiaľ sa nedopustil protiprávneho konania obdobnej povahy, ako v tejto trestnej veci, ho neklasifikuje medzi zjavne nedisciplinovaných vodičov, vodičov, pre ktorých by porušovanie právnych predpisov znamenalo obvyklý spôsob správania. Rýchlo približujúceho sa cyklistu, ktorého mohol vnímať len z čelného pohľadu, si obžalovaný nevšimol a jazdil s vedomím, že mu nič nebráni predmetnú križovatku bezpečne prejsť. Absencia stôp po prípadnom znížení rýchlosti z rýchlosti neprekračujúcej v mieste zrážky povolenú hranicu, tomu jednoznačne nasvedčuje. Nedbanlivo nereagoval na prítomnosť a výsledne nadal prednosť v jazde poškodenému. Obžalovaný sa ani v mieste bydliska či zamestnania, teda v občianskom živote nesprával tak, aby bolo pochybné, že by už hrozba výkonu trestu nepostačovala na dosiahnutie účelu trestu. Vykonané dôkazy teda nepotvrdzujú, že by obžalovaný z hľadiska svojho postoja pri predmetnom trestnom konaní či mimo neho, v minulosti či prítomnosti sa správal tak, že by bolo nevyhnutné pôsobiť až obmedzením osobnej slobody.

V pomere k skutočnostiam, ktoré pri treste svedčia v neprospech obžalovaného, je aj pri akceptovaní vyššie uvedeného zjednocovacieho stanoviska Najvyššieho súdu SR namieste uzavrieť, že v súlade s účelom trestu, najmä so záujmom na generálnej prevencii, súd nebude ukladať trest pod hranicu uvedenú v § 149 ods. 2 Trestného zákona, no akceptuje uloženie vyššej výmery skúšobnej doby, doby polovice výmery Trestným zákonom uznané v § 50 ods. 1, podľa ktorého pri povolení podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody určí súd skúšobnú dobu na jeden rok až päť rokov. Skúšobná doba začína plynúť dňom nasledujúcim po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmieneného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

Aj podľa názoru odvolacieho súdu, súdom prvého stupňa uložený trest obžalovanému zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov. Až trojročná hrozba zahŕňajúca ešte dlhšiu dobu, po ktorej bude obmedzovaný vo svojich právach zamedzením výkonu oprávnenia viesť motorové vozidlá všetkých druhov a bude sa vysoko pravdepodobne musieť podrobiť príslušnému preskúšaniu tejto spôsobilosti, je dostatočným trestom a vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Po zhodnotení jednotlivých zákonných podmienok § 34 Trestného zákona, medzi ktoré nepatrí ani pomsta, ani odplata, dospel odvolací súd k záveru, že trest uložený súdom prvého stupňa je v súlade s Trestným zákonom, bol uložený odôvodnene, pri rešpektovaní zásady zdržanlivosti, primeranosti, individualizácie a spravodlivosti. Prvostupňový súd sa zákonnými ustanoveniami pri ukladaní trestu obžalovaným teda dôsledne riadil, a tak nebolo nevyhnutné zasahovať do žiadneho z dielčích výrokov, ktoré v súhrne tvorili výrok o treste uloženom obžalovanému A. B..

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyplynulo, že výroky o nárokoch poškodenej C. D. okresný súd odôvodnil stručne len tým, že v prípade nároku na náhradu majetkovej škody, keď došlo zo strany obžalovaného k vyhláseniu, že je vinný a ohľadne škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré by presiahlo rámec potrieb adhézneho konania a obžalovaného zaviazal uhradiť len škodu, ktorá bola jednoznačne preukázaná, a to predložením príslušných dokladov, a tak obžalovaného zaviazal nahradiť iba náklady za pohrebné služby a zaplatenie hrobového miesta, ktoré boli predložené potrebnými dokladmi a v tomto konkrétnom prípade predložením uhradených faktúr. Ďalšie nároky, a to na náhradu smútočného ošatenia, zakúpenie smútočného venca a kvetov a náklady na smútočné pohostenie, neboli podľa okresného súdu podložené žiadnymi dokladmi, preto nebolo možné túto škodu zaviazat' nahradiť obžalovaného. Poškodený bicykel patril cyklistickému oddielu a preto okresný súd považoval za sporné, kto je vlastne poškodeným a preto nebolo možné škodu priznať. Pokiaľ ide o cyklistické ošatenie a iné cyklistické príslušenstvo, tak okresný súd mal za to, že by bolo potrebné skúmať amortizáciu, pričom pomník nebol doposiaľ vyhotovený. Nebolo potom možné uznať nárok na náhradu škody, lebo túto nie je možné jednoznačne vyčíslit' a preto zo zvyškom nároku na náhradu škody

poškodenú odkázal na civilný proces. Pokiaľ ide o uplatnenú nemajetkovú ujmu vo výške 100.000,- eur, okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil len tým, že vypočul poškodenú C. D., ktorá uviedla, že nebohý je jej jediný syn a podrobne popísala, akú ujmu pocítila a preto jej podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka okresný súd priznal nemajetkovú ujmu vo výške 25.000,- eur, kde táto suma nezohľadňuje hodnotu ľudského života, táto suma je nevyčísiteľná, má slúžiť iba na zmiernenie ujmy poškodenej a má pomôcť poškodenej vyrovnáť sa so smrťou jediného syna.

S rozhodnutím súdu prvého stupňa o týchto nárokoch sa odvolací súd nemohol v celom rozsahu stotožniť. Okresný súd o uplatnenom nároku na náhradu škody rozhodol v rozpore so zákonom v dvoch smeroch.

V rámci adhézneho konania nesprávne, v rozpore so zákonom nedostatočne bolo použité ustanovenie § 13 Občianskeho zákonníka, a to v tom smere, že v zmysle § 13 ods. 3 mal výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch určiť súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Okresný súd navyše bezdôvodne a v rozpore so zákonom odložil právoplatnosť prijatého výroku o náhrade škody, čím bolo porušené ustanovenie § 183 Trestného poriadku o rovnakom okamihu právoplatnosti a vykonateľnosti rozsudku, teda aj výroku o náhrade škody za okolnosti, že neboli prítomné žiadne zo zákonných výnimiek z tohto pravidla a okresný súd nemal zákonný dôvod na akúkoľvek dobu odkladať vykonateľnosť prijatého výroku o náhrade škody oproti jeho právoplatnosti.

Z dokazovania vykonaného na účel rozhodnutia o nárokoch poškodenej C. D. mal súd predovšetkým k dispozícii predovšetkým výpoveď poškodenej C. D., matky nebohého poškodeného J. D., no nešlo o jediný dôkaz, ktorý by súd prvého stupňa snád' jednostranne, resp. inak nesúladne so zásadou uvedenou v § 2 ods. 12 Trestného poriadku použil. Jej výpoveď pritom nebola inou stranou v trestnom konaní spochybňovaná a tak možno vychádzať z toho, že J. D. bol jej jediným synom, synom, ktorého vychovala a s ktorým mali úžasný vzťah, synom, ktorý jej pomáhal aj doma, aj so všetkým. Z jej výpovede ďalej vyplynulo, že sama už manžela nemá. Ostala sama a v prípade potreby už sa nemá o ňu kto postarať. V dôsledku úmrtia svojho syna musí teraz navštevovať psychiatra, s odstupom času neprítomnosť syna J. vníma ešte horšie, lebo už za ňou nepríde. Uvedená ujma je podporená lekárskou správou poškodenej zo dňa 29.03.2023, ktorá potvrdzuje, že poškodená je v evidencii a liečbe predkladajúcej psychiatrickej ambulancie od 29.09.2021, je v aktívnej liečbe hlbokej, reaktívnej, depresívnej poruchy s popisom závažných subjektívnych prežívaní až do udalostí, kedy ju premáha hrozná beznádej, že nevie, ako ďalej s tým, že objektívne sa pacientka vyznačuje obrazom hlbokoj depresívnej symptomatológie s dominanciou depresívnej poruchy správania a vedomia s tým, že terapia je nutná, kontinuálna s potrebou jej pravidelných kontrol po šiestich týždňoch a tak so záverom prítomnosti reaktívnej depresívnej poruchy hlbokoj s úzkostnou zložkou. S príslušnou medikamentóznou liečbou odborná lekárka stanovila u poškodenej záver v podobe posttraumatickej stresovej poruchy. Z predloženého spisu vyplýva, že poškodený J. D. bol aktívnym cyklistom, členom slovenského deaflympijského tímu, ktorý pri predmetnej dopravnej nehode zahynul práve pri tréningu. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si včas a riadne uplatnila vo výške 100.000,- eur.

Pre potreby výroku o náhrade nemajetkovej ujmy bolo potrebné poukázať aj na lekársku správu obžalovaného, ktorý dňa 01.02.2022 absolvoval prvé psychiatrické vyšetrenie a subjektívne popisoval, že sa nevie psychicky pozbierať z predmetnej dopravnej nehody, strašne sa trápi kvôli tomu, čo sa stalo, nie je deň, kedy by nemyslel na to, čo sa stalo, až vyhľadal pomoc psychologičky s tým, že objektívne bolo zistené, že má viacero prejavov pre záver o posttraumatickej stresovej poruche ako účastník dopravnej nehody, napr. výrazná intrapsychická tenzia, vegetatívny dysbalans, flashbacky a iné, pričom na následnom vyšetrení 25.02.2022 tento záver odborného lekára psychiatra trval. Obžalovaný je absolventom Technickej univerzity v Košiciach, Strojnícka fakulta v odbore elektrotechnika. Aktuálne je zamestnaný.

V prípravnom konaní si poškodená C. D. prostredníctvom obhajcu uplatnila nárok na náhradu majetkovej škody v sume 22.635,23 eur a hoci uvádzala, že jej náklady pozostávajú z nákladov na pohreb, poškodeného bicykla, cyklistického vybavenia, že pomník je momentálne vo výrobe, zatiaľ nebol postavený, bicykel bol klubový, ale kostra, kolesá a ďalšie náležitosti boli vo vlastníctve syna, tak doklady za smútočné ošatenie pre zomrelého a poškodenú, za zakúpenie venca a kvetov, za smútočné

pohostenie a náklady na postavenie pomníka neboli podporené nepochybnými dokladmi, ktoré by potvrdzovali plné a nepochybne odôvodnené výdavky poškodenej, o ktorých by trestný súd mohol tak rozhodnúť už v rámci adhézneho konania. To platí aj pre náklady za poškodený bicykel, športovú obuv, načúvací prístroj a cyklistickú prilbu, kde je navyše problémom otázkou aktívnej legitímácie poškodenej C. D., nakoľko už podľa jej výpovede malo ísť o veci, ktoré sice užíval nebohý J. D., no mali patriť jeho klubu. Navyše by bolo potrebné, ako na to poukazoval už súd prvého stupňa, skúmať opotrebenie v čase dopravnej nehody a primerane k tomu upraviť hodnotu týchto vecí. Len náklady za pohrebné služby a za hrobové miesto také podmienky splňali, a tak o nich aj odvolací súd rozhodol vecne rešpektujúc tieto doklady.

Ako základné hodnoty osobnosti každej fyzickej osoby uvádza Občiansky zákonník v § 11 výslovne život, zdravie, občiansku česť a ľudskú dôstojnosť, ako aj súkromie, meno a prejavy osobnej povahy. Súčasťou práva na súkromie je právo na rodinný život. Podstatou rodinného života je oprávnenie fyzickej osoby utvárať, udržiavať a rozvíjať vzťahy medzi členmi rodiny založené na silných citových väzbách. Ak medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života, môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Takýmto protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. práva na rodinný život, môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplno naplňovať jeho citové potreby, t. j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) ujma. Ak dôjde k smrti jedného z členov rodinného vzťahu, pozostalá osoba môže utpieť citovú ujmu vo forme šoku, smútku zo straty blízkej osoby a takisto aj spoločensva (vzťahu) s blízkou osobou.

Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii) vnímala aj každá iná fyzická osoba. Kvantifikácia „odškodnenia“ nemajetkovej ujmy prirodzene neznamená bezhraničnú neobmedzenosť. Primárne je preto potrebné vychádzať z individuálnych okolností prípadu a stretu práv postihnutej osoby a osoby, ktorá spôsobila neoprávnený zásah.

Vzhľadom na neodstrániteľný následok spôsobený predmetným nedbanlivostným trestným činom a závažnosť zásahu do práva poškodenej C. D. na rodinný život, žiadna z morálnych foriem zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemôže byť v danom prípade postačujúca, k zmierneniu môže prispieť iba náhrada v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Nemajetková ujma sa premieta do psychickej sféry fyzickej osoby a do jej postavenia v spoločnosti. Takú ujmu je možné iba pociťovať, nedá sa zmerať nejakými prístrojmi. Zmyslom náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je zmierniť nepriaznivý následok neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti.

Pri určovaní náhrady za duševné útrapy spojené s usmrtením osoby blízkej by jej výška mala odrážať všeobecne zdieľané predstavy o spravodlivosti a slušnosti. Tieto kritériá sú však príliš všeobecné a nepostačujú na určenie výšky náhrady, pretože názory na to, aká výška náhrady je spravodlivá a slušná, sú veľmi subjektívne a môžu sa značne líšiť, bez ohľadu na to, že údaje o takto všeobecne zdieľaných predstavách nie sú ani k dispozícii. Prípadné námietky, že táto požiadavka nie je splnená, teda sama osebe nie je spôsobilá spochybniť správnosť právneho posúdenia veci napadnutým rozhodnutím. To isté platí rovnako o námietke porušenia zásady proporcionality. Je potrebné nájsť určité objektívne hľadiská, ktoré môžu byť východiskom pre stanovenie náhrady.

Odškodnenie pozostalých z dôvodu nemajetkovej ujmy je vecou voľnej úvahy súdu, pri ktorej súd zvažuje všetky právne významné okolnosti spoluurčujúce výšku tejto ujmy. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/215/2020 z 31.01.2022 uvádza, že otázka výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy je vždy výsledkom posúdenia vysoko individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Každé jedno rozhodnutie o priznaní náhrady nemajetkovej ujmy je založené na riešení čisto individuálnych otázok, ktoré nemôže byť považované za pravidlo pre iné prípady. V takto individualizovanom rámci určovania konkrétnej výšky náhrady nemajetkovej ujmy zovšeobecnenie ani

neprichádza do úvahy, keďže rozsah vzniknutej nemajetkovej ujmy nemožno exaktne kvantifikovať a vyčíslieť.

Ako pri náhrade škody, tak aj pri náhrade nemajetkovej ujmy musia byť splnené isté predpoklady vzniku zodpovednosti, a to: zásah, ktorý je spôsobilý vyvolať nemajetkovú ujmu, vznik nemajetkovej ujmy, príčinná súvislosť medzi zásahom a vznikom nemajetkovej ujmy, zavinenie. Tieto v danom prípade nesporne splnené boli. V konaní nebolo sporné, že obžalovaný nesie plnú zodpovednosť na vzniku dopravnej nehody a na následku, ktorý postihol jediného syna poškodenej v podobe jeho usmrtenia, o čom svedčia výsledky trestného konania v podobe právoplatného výroku o vine obžalovaného, ktorým bol žalovaný uznaný vinným zo spáchania trestného činu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Tento škodový následok je v priamej príčinnej súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou a činnosťou obžalovaného ako vodiča, ktorý túto dopravnú nehodu spôsobil. Poškodený nemal na dopravnej nehode žiadnu, teda ani čiastočnú spoluvinu.

Výška náhrady nemajetkovej ujmy teda pevne stanovená nie je, závisí od konkrétneho prípadu a je na rozhodnutí súdu, ako sa s ňou vysporiada s prihliadnutím na závažnosť ujmy a na okolnosti, za ktorých vznikla. Teda možno konštatovať, že výška náhrady sa neurčuje podľa objektívnych, pevne stanovených pravidiel, preto súdom priznaná náhrada za porušenie toho istého práva za porovnateľných okolností môže mať rôznu výšku, pričom Občiansky zákonník minimálnu a maximálnu výšku náhrady nešpecifikuje. Jediným mantinelom je poškodeným vyčíslený návrh na náhradu nemajetkovej ujmy, v danom prípade suma 100.000,- eur.

Pre určenie tejto výšky náhrady nemajetkovej ujmy však § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka zakotvuje taxatívne dve kritéria, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo.

Zahraničnú právnu prax však nemožno preceňovať, pretože tá sa v rôznych krajinách veľmi líši v závislosti od mnohých faktorov, najmä právnej tradície, ekonomickej situácie, systému poistenia a sociálneho zabezpečenia. Treba dodať, že prípadné neprimerane veľkorysé náhrady môžu byť demotivačné alebo uvrhnúť povinného do insolvenčnej situácie a tým v konečnom dôsledku byť v rozpore so záujmami poškodených (pozostalých), prípadne vyvíjať nežiaduci tlak na zvyšovanie poistného v prípadoch poistenia zodpovednosti za ujmu.

Vo vzťahu k rozhodovacej praxi súdov Slovenskej republiky, oproti tomu, na čo poukazuje obžalovaný, je možné poukázať aj na iné rozhodnutia. Možno poukázať na rozsudok Okresný súd Vranov nad Topľou v konaní sp. zn. 5C/38/2012, kde v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 20Co/183/2014 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy rodičom 15.000,- eur a súrodencovi 5.000,- eur. Rozsudkom Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 7C/256/2011 z 29.01.2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8C/264/2013 z 28.10.2013 bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy za smrť manželke zomrelého vo výške 20.000,- eur. V konaní Okresného súdu Kežmarok vedenom pod sp. zn. 2C/47/2018 rozsudkom zo dňa 25.06.2019 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/10/2020 zo dňa 23.03.2021 za situácie usmrtenia syna a brata v dôsledku dopravnej nehody priznal súd náhradu nemajetkovej ujmy obom rodičom a sestre, každému po 25.000,- eur. V konaní Okresného súdu Prešov vedenom pod sp. zn. 20C/66/2021 rozsudkom zo dňa 18.02.2022 za situácie usmrtenia syna a súrodenca v dôsledku dopravnej nehody bola priznaná náhrada nemajetkovej ujmy obom rodičom zvlášť v sume 15.000,- eur a štyrom súrodencami zvlášť 5.000,- eur. Rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 22Co/25/2022 zo dňa 29.11.2022, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Kežmarok č. k. 5C/2/2020-197 zo dňa 04.08.2021 za situácie, že neexistovali žiadne skutočnosti, ktoré by odôvodňovali záver o prípadnom spoluzavinení poškodeného, išlo o úmrtie syna v maloletom veku, za situácie najzávažnejšej životnej ujmy pre matku, ktorá mala silné citové väzby s nebohým synom, no za poľahčujúcej okolnosti správania sa obžalovaného, ktorý oľutoval, osobne sa ospravedlnil, bol za svoj čin právoplatne odsúdený a po dopravnej nehode sám uhradil sumu 7.130,- eur v prospech matky nebohého syna, ako formu finančnej satisfakcie, za situácie, že nebohý syn nebol v čase dopravnej nehody ekonomicky aktívny, od ktorého by bola matka finančne závislá alebo že by bola odkázaná na jeho starostlivosť, priznal popri tejto dobrovoľnej zaplatenej sume ako adekvátnu výšku nemajetkovej ujmy 12.000,- eur pre matku, ktorá znáša stratu syna najťažšie, aby bol rozsudok spravodlivý implicitne s rešpektom k ústavnému princípu proporcionality. Možno pridať aj rozsudok Krajského súdu v Prešove v konaní sp. zn. 20Co/58/2020, ktorým o odvolaní žalovaného proti

rozsudku Okresného súdu Bardejov sp. zn. 5C/47/2018 zo dňa 11.06.2020 bolo rozhodnuté potvrdením výrokov, že žalovaná je povinná zaplatiť titulom náhrady nemajetkovej ujmy, keď pri dopravnej nehode ňou spôsobenej zomrela priama poškodená ako manželka žalobcu v 1. rade a matka žalobcov 2. - 5. žalobcov v 1. rade sumu 20.000,- eur, žalobkyni v 2. rade sumu 15.000,- eur, žalobcov v 3. rade sumu 15.000,- eur, žalobkyni v 4. rade sumu 20.000,- eur, žalobkyni v 5. rade sumu 15.000,- eur.

Vo vzťahu k námietke obžalovaného o nezohľadnení rozhodovacej praxe slovenských súdov je potrebné poukázať na to, že kritériu primeranosti priznávanej peňažnej satisfakcie priamo úmerne zodpovedá aplikácia tzv. „statusu obete“ podľa článku 34 Dohovoru o ľudských právach, ktorú objasnil Európsky súd pre ľudské práva v prípade Scordino proti Taliansku v rozhodnutí zo 6. marca 2007 sťažnosť č. 43662/98, ako i v prípade Y. v. Slovenská republika v rozhodnutí z 9. októbra 2007 č. sťažnosti 7205/02. Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že pokiaľ má náprava kompenzačný charakter, jej výška nemusí byť rovnaká, akú by priznal v porovnateľných prípadoch, nesmie však byť zjavne neprimeraná okolnostiam prípadu, pričom pri posudzovaní tejto primeranosti je potrebné zohľadňovať aj životnú úroveň v danej krajine, a tiež to, či priznaná suma nevybočuje z právnej tradície v danej krajine, i to, ako rýchlo sa jej sťažovateľ domohol.

V záujme zachovania reálnej hodnoty náhrad má odvolací súd za to, že ide o dynamický vývoj, pri ktorom je aj v podmienkach Slovenskej republiky potrebné zohľadniť aj ekonomický vývoj spoločnosti.

Odvolací súd teda považuje za účelné viazať predmetné vyčíslenie na ukazovateľ priemernej mesačnej nominálnej mzdy v národnom hospodárstve za rok predchádzajúci smrti poškodeného.

Základným ukazovateľom vývoja hospodárstva je totiž práve priemerná nominálna mesačná mzda, ktorá zahŕňa plnenia, ktoré pripadajú na základnú (tarifnú) mzdu stanovenú podľa mzdových predpisov vrátane základných zložiek zmluvných plátov a miezd za nadčasy, náhrady miezd za neodpracovaný čas, mesačné a dlhodobé prémie a odmeny vyplatené v závislosti od výkonu a splnenia hodnotiacich kritérií, príplatky a doplatky za nadčasovú prácu, nočnú prácu, prácu v sobotu a nedeľu, sviatky, za zdraviu škodlivé prostredie, hluk, rizikovú a namáhavú prácu, naturálne mzdy vyjadrené v peňažnej forme a ostatné mzdy vo forme mzdových zvýhodnení, ktorých výška a periodicita sú vopred určené bez ohľadu na situáciu podniku. Jedná sa o hrubú mzdu, nezniženú o zákonné alebo so zamestnancom dohodnuté zrážky. Okrem iného poukazuje na priemerný vývoj zárobkov zamestnancov, čo sa následne premieta do ich spotreby alebo úspor, a teda určujú ich kúpyschopnosť. Výška priemernej mzdy sa na Slovensku každoročne zvyšuje a každoročne ju zverejňuje Štatistický úrad Slovenskej republiky na právnom základe vychádzajúcom zo zákona č. 311/2001 Z. z. Zákonník práce v znení neskorších predpisov, zákona č. 400/2009 Z. z. o štátnej službe v znení neskorších predpisov a zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme v znení neskorších predpisov. Ide o štátom uznaný ukazovateľ, pričom priebežne dochádza k nárastu priemerných hrubých miezd v národnom hospodárstve, a je teda potrebné adekvátnym spôsobom na toto reagovať.

V prípadoch úmrtí dospelého potomka vo vzťahu k pozostalému rodičovi má odvolací súd za to, že práve prvých osemnásť rokov v spojení s doznievaním tohto obdobia po dobu dvoch rokov /obvyklá doba nástupu do zamestnania, príp. vysokoškolského štúdia, resp. s tým súvisiaceho odlúčenia potomka od rodiča a s tým spojeného zníženia frekvencie vzájomnej bezprostrednej interakcie/ v obdobných prípadoch predstavuje čas, po ktorý, pri všetkých možných turbulenciách výchovy potomka rodičom, sa vytvára základ pre budúci ich rodinný život, jeho hĺbku, kvalitu.

So zohľadnením vyššie spomenutých súvislostí možno preto za základnú čiastku náhrady považovať v prípade najbližších osôb (manžel, rodičia, deti) dvadsaťnásobok priemernej hrubej mesačnej nominálnej mzdy na prepočítané počty zamestnancov v národnom hospodárstve za rok predchádzajúci smrti poškodeného.

Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že zákonodarca prijal zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov s účinnosťou od 01.01.2018, ktorý obeti násilného trestného činu priznáva za podmienok a v rozsahu ustanovenom týmto zákonom právo na odškodnenie, ktoré jej poskytne štát. Poškodená splňuje podmienky obete podľa § 2 ods. 1, písm. b), bod 2 tohto zákona, no nespĺňa kritériá obete násilného trestného činu podľa § 2 ods. 1, písm. d), body 1 a 2 tohto zákona, ktorou je fyzická osoba, ktorej bola úmyselným násilným trestným činom spôsobená ujma

na zdraví; ak táto osoba v dôsledku tohto činu zomrela (ďalej len "zomretý"), obeťou násilného trestného činu je aj pozostalý manžel po zomretom a pozostalé dieťa po zomretom, a ak ich nieť, pozostalý rodič po zomretom, a osoba, ktorá žila so zomretým najmenej po dobu jedného roka pred smrťou v spoločnej domácnosti a ktorá sa so zomretým starala o spoločnú domácnosť, alebo osoba, ktorá bola odkázaná výživou na zomretého, ak odsek 3 neustanovuje inak, prípadne fyzická osoba, ktorej bola spôsobená nemajetková ujma trestným činom obchodovania s ľuďmi, znásilnenia, sexuálneho násillia, sexuálneho zneužívania, týrania blízkej osoby a zverenej osoby alebo nedobrovoľného zmiznutia. Pokiaľ ale ide o odškodňovanie obetí trestných činov, tento zákon /ako aj predchádzajúci/ upravuje len odškodňovanie obetí násilných trestných činov /Tretia časť zákona/. Obidva zákony pritom vychádzali z násobku minimálnej mzdy. Aktuálne platí § 12 ods. 2, podľa ktorého, ak bola trestným činom spôsobená smrť, obeť násilného trestného činu má nárok na vyplatenie odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu vo výške dvadsaťpäťnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu /v roku 2021 predstavovala sumu 623,- eur/. Ak bola trestným činom spôsobená smrť a je len jedna pozostalá obeť násilného trestného činu, ktorá bola odkázaná výživou na zomretého, má nárok na vyplatenie odškodnenia vo výške päťdesiatnásobku sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu. Aj aktuálne pritom zákon udáva obmedzenie, podľa ktorého celková suma odškodnenia poskytnutá podľa tohto zákona nesmie presiahnuť päťdesiatnásobok sumy mesačnej minimálnej mzdy platnej na obdobie kalendárneho roka, v ktorom došlo k spáchaniu trestného činu, pričom odškodnenie vypočítané podľa § 12 a 13 možno primerane znížiť, ak obeť násilného trestného činu spoluzavinila ujmu na zdraví alebo neuplatnila svoje práva tak, aby odškodnenie získala od páchatel'a trestného činu, ktorým jej bola spôsobená ujma na zdraví.

Odvolací súd má za to, že analogický postup podľa tohto zákona nie je vzhľadom na povahu prípadu namieste. Aj podľa názoru odvolacieho súdu, táto úprava je navyše natoľko paušálna, že ju v predmetnej trestnej veci nemožno považovať za vyčerpávajúce riešenie problému. Nezohľadňuje ani právo súdu na voľnú úvahu v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý zakotvuje taxatívne dve kritéria, a to závažnosť vzniknutej nemajetkovej ujmy a okolnosti, za ktorých k neoprávnenému zásahu do osobnosti fyzickej osoby došlo, teda ustanovenia, podľa ktorého súdy pri priznávaní náhrady nemajetkovej ujmy v podobných prípadoch postupujú.

K dopravnej nehode a spôsobenému následku došlo v roku 2021, teda v čase, kedy nebola známa výška priemernej nominálnej mzdy pre tento rok, no bola známa jej hodnota pre rok 2020. Tá predstavovala podľa údajov zverejnených Štatistickým úradom SR sumu 1.133,- eur.

Takto nastavená základná čiastka bola potom východiskom k ďalšej úvahe súdu o výške náhrady nemajetkovej ujmy v danom, konkrétnom prípade.

V záujme naplnenia zásad trestného konania, v záujme nestranného súdneho rozhodovania a hodnotenia dôkazov podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku je potrebné vychádzať z komplexného prístupu k rozhodujúcim skutočnostiam. Takto je namieste poukázať na to, že Ústavný súd Českej republiky svojím nálezom zo dňa 22.12.2015 sp. zn. I. ÚS 2844/14 a Najvyšší súd v rozsudku zo dňa 19.09.2018 sp. zn. 25 Cdo 894/2018 demonštratívny spôsobom uviedli kritériá, ku ktorým majú súdy pri rozhodovaní o určení výšky náhrady ujmy prihliadať a zohľadniť viaceré okolnosti tak na strane pozostalých, ako aj na strane vinníka.

Plynutie času určujúceho priestor pre vytvorenie hlbokého vzťahu a následne samotná hĺbka vzťahu, ktorý potom predčasne, vinou škodcu končí, čo sekundárny poškodený pociťuje intenzívnejšie ako pri vzťahu plytkom alebo krátko trvajúcim. Je na mieste predpokladať, že rodinné vzťahy, ktoré sú mimoriadne blízke a kvalitné sú dôvodom pre zvýšenie náhrady. Naopak, rodinné vzťahy, ktoré majú slabšie ako obvyklé väzby, sú dôvodom pre úvahy o nižšej náhrade. Vychádzajúc z jedinečnosti a nenahradiiteľnosti ľudského života, v prípade skutočne spoločensky plnohodnotného hlbokého vzťahu trvajúcего po celú dobu života nebohého je tak namieste násobiť priemernú mzdu obdobím života nebohého, vrátane načatého, no neukončeného roka života.

Na strane pozostalej je potom dôležité zohľadniť to, akú intenzitu v rámci takej kvality vzťahu mal individuálne vzťah pozostaleho rodiča s usmrteným synom, resp. dcérou, v ktorej sa odráža aj dôvodnosť

hrdosti a pocitu šťastia matky voči synovi, resp. to, aká bola úspešná jej výchovná činnosť a láska a jej opätovanie zo strany syna.

Vzájomný vzťah je významný preto, že strata milovanej osoby zasiahne pozostalého neporovnateľne citeľnejšie, ako strata príbuzného, ku ktorému má vzťah neutrálny alebo dokonca negatívny. Je potrebné zohľadniť úroveň uvedomia si straty a psychické problémy s tým súvisiace. V danom prípade nielen, že nebohý bol jediným synom poškodenej, ale mali s poškodenou výrazne blízky vzťah, ktorý zjavne trval aj po tom, ako stratila manžela a zostala v rámci najbližšej rodiny, na ktorej evidentne stavala svoje rodinné šťastie, sama. Prítom príkladne vychovala svojho syna až na športového reprezentanta Slovenskej republiky, ktorý napriek zdravotnému postihnutiu dosahoval celospoločensky významné úspechy. V civilnom živote bol študentom, pričom neboli poznatky, že by nevedol riadny život občana Slovenskej republiky. Nepochybne prišla o príležitosť plnohodnotného rodinného života, keď trpí následkami na psychike a musí sa aktívne liečiť. Ide o výrazné okolnosti, ktoré svedčia potrebe markantného zmiernenia citového utrpenia.

Ďalšími skutočnosťami sú vek usmrteného, ktorý zomrel v priebehu obdobia, kedy naplno rozvíjal svoje talenty a pozostalej, u ktorej síce nemusí ísť o obdobie straty reprodukčnej schopnosti, no táto je už pravdepodobne spojená s vyšším zdravotným rizikom. Aj v tomto smere je teda nevyhnutné zmiernenie citovej ujmy vyššou finančnou sumou.

Poškodená síce existenčne nebola závislá na nebohom svojom synovi, no tento jej, ako samostatne žijúcej, aktívne pomáhal a takto jej nahrádzal pomoc manžela.

Ďalším dôležitým momentom, ktorý je potrebné zohľadniť v neprospech obžalovaného ako vinníka predmetného prečinu, je skutočnosť, že absentovalo akékoľvek spoluzavinenie zo strany nebohého J. D. na dopravnej nehode. V opačnom prípade by to bola okolnosť svedčiaca zníženiu výšky náhrady nemajetkovej ujmy.

Oproti tomu, na strane škodcu odvolací súd zohľadnil skutočnosť, spočívajúcu v postoji obžalovaného k spôsobenému následku. Práve postoj škodcu totiž môže ovplyvniť vnímanie ujmy pozostalým. Napriek tomu, že poškodená, evidentne v dôsledku stále intenzívneho prežívania bolesti zo straty milovaného syna zrejme nevníma tento postoj adekvátne, je potrebné zohľadniť, že obžalovaný napriek tomu, že v čase skutku bol na mieste jeho spáchania len on a nebohý J. D., prijal svoju vinu bez výhrad, čím uznal, že protiprávne konal len sám a zároveň vlastne uznal, že nebohý nemal žiadnu vinu na dopravnej nehode. Ústretové správanie, ospravedlnenie, prejavená ľútosť obžalovaného, ako škodcu, objektívne zmierňuje dopad spôsobeného následku. Aj z celospoločenského hľadiska je to úplne iné, ako keby prejavil ľahostajnosť, aroganciu či bezcitnosť, ktorá by ujmu len prehĺbila. Obžalovaný zjavne, a to aj lekársky podložené, prežíva ním spôsobený následok výrazne intenzívne a je nepochybné, že aj keď odvolaním nesúhlasil s výškou priznanej náhrady nemajetkovej ujmy 25.000,- eur, satisfakciu poskytnúť chce aj nad rámec verbálneho ospravedlnenia. Označil pritom aj poisťovňu, v ktorej má uzavreté povinné zmluvné poistenie, pričom nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je pred poisťovňou v rámci takého druhu poistenia uplatniteľný a vymožiteľný, čo má praktický význam pre samotnú poškodenú. Odvolací súd pritom poskytol dotknutej poisťovni možnosť sa vyjadriť písomne, poslať príslušného zástupcu do súdneho konania za účelom osobného prednesu stanoviska, no poisťovňa to nevyužila. To ale nijako neoslabuje postoj obžalovaného ako okolnosť, ktorú pri výške náhrady nemajetkovej ujmy odvolací súd zohľadnil v prospech obžalovaného. Ako bolo už uvedené, v jeho neprospech bolo zohľadnené, že je jediným vinníkom predmetnej dopravnej nehody.

Pokiaľ ide o námietky obžalovaného k údajnému nezohľadneniu jeho pomerov, tak k tomu treba povedať, že majetkové pomery škodcu, ako kritérium stanovenia náhrady nemajetkovej ujmy je nevyhnutné vnímať iba ako výnimočný nástroj zmiernenia prílišnej tvrdosti zákona. V danom prípade obžalovaný, ktorý má vysokoškolské vzdelanie, je zamestnaný pri spokojnosti jeho zamestnávateľa s pracovným výkonom a s tým spojeným pravidelným platom za okolností, že nie je odvolaciemu súdu známe, že by bol osobou ohrozenou chudobou, nespadá do stavu, že by uloženie povinnosti nahradiť nemajetkovú ujmu v peniazoch na základe vyššie uvedených kritérií bolo pre neho likvidačné.

Žiada sa dodať, že kritérium skúmania majetkových pomerov škodcu nesmie byť chápané tak, že je priama úmernosť medzi rozsahom majetku škodcu a výškou náhrady. Majetkové pomery nepredstavujú

okolnosť významnú pre utrpenie poškodeného. Právo na súkromie a rodinný život sekundárnej obeť je funkčne vyššou hodnotou, ako právo na ochranu majetku škodcu. Ide teda iba o určitý korektív slúžiaci na elimináciu neúnosne vysokých nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy. Prihliadať možno výnimočne aj na majetkové pomery škodcu tak, aby bola daná možnosť reálneho uspokojenia priznaných nárokov. Rozhodujúce potom nie sú iba majetkové pomery škodcu v čase rozhodovania, ale aj perspektíva ich potenciálneho vývoja v budúcnosti. Majetkové pomery škodcu teda zásadne nehrajú úlohu pre odstupňovanie výšky náhrady, sú významné iba z hľadiska toho, aby výška náhrady pre neho nepredstavovala likvidačný dôsledok.

V danom prípade existovali výrazné sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci súkromného a rodinného života poškodenej C. D. a jej syna, nebohého J. D.. Išlo o ujmu, ktorá matke nebohého úplne bráni naplno napĺňať jeho citové potreby. Bez najmenších pochybností treba konštatovať, že poškodená utrpela nemajetkovú ujmu prejavujúcu sa v jej pocitoch smútku zo straty blízkej osoby, musí teraz navštevovať psychiatra, s nebohým, ktorý bol jej synom, mali úžasný vzťah a nemá ani manžela, ktorý by jej pomáhal, pričom syn jej pomáhal so všetkým. S odstupom času túto skutočnosť vníma ešte horšie, lebo už poškodený nepríde, pričom ostala sama a v prípade potreby už sa nemá o ňu kto postarať. Smrť syna spôsobila vážny zásah do jej súkromného a rodinného života až do tej miery, že naďalej potrebuje odbornú lekársku pomoc. Nie sú pochybnosti o tom, že išlo o súdržnú rodinu, v ktorej si jednotlivci boli vzájomnou oporou. Poškodená veľmi zle znášala a znáša smrť syna aj po psychickej stránke, v dôsledku čoho sa lieči u psychiatričky. Jeho smrťou stratila sociálne a citové puto vytvorené medzi nimi. Výlučne protiprávnym konaním obžalovaného došlo k nenávratnému zničeniu väzieb rodinného života poškodenej.

Odvolací súd teda sčasti vyhovel poškodenej C. D. tým, že oproti súdu prvého stupňa zvýšil výšku priznanej nemajetkovej ujmy o 10.000- eur. O nároku na náhradu majetkovej škody rozhodol obdobne, ako súd prvého stupňa, nakoľko poškodená oproti pôvodnému konaniu nepredložila tak nepochybné dôkazy, z ktorých by už v tomto trestnom konaní bolo možné ustáliť, že dôvodne došlo k vyššiemu úbytku na jej majetku. Predloženie preddavkovej faktúry tieto pochybnosti nerozptýlilo, nakoľko nie je zrejmé, či a v akom rozsahu vyplatená preddavková suma peňazí reálne pokryje týkajúcu sa súčasť nákladov. Odvolací súd nezistil zákonné dôvody pre to, aby jej nároku v prevyšujúcej časti vyhovel, a tak ju so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Nezistiac zákonné dôvody pre čo i len čiastočné vyhovenie odvolaniu okresného prokurátora či obžalovaného, odvolací súd ich odvolania ako nedôvodné zamietol.

Tento rozsudok bol prijatý jednomyseľne.
jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.